SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 8	AUGUST 1951	100. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 8 AUGUST 1951 100. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE udkommer den 1. hver måned, og abonnementsprisen (incl. porto) er 7 kr. i Danmark og 1½ dollar i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 33338 til
Den danske missions hovedkontor, Priorvej 12, København F.

Mary Kaiser, forretningsfører.

Edward H. Sørensen, missionspræsident, ansvarshavende red.

Inger Pedersen, assist. redaktør.

INDHOLDSFORTEGNELSE:

Forsidebillede: *Udsigt fra „Dejligheden" ved Holbæk,*

KLOSTERTRYKKERIET

Fra missionens præsidentskab:

I vort budskab i denne måned benytter vi et uddrag af en tale, holdt af Præsident J. Reuben Clark jr. ved General-konferencen, 9. okt. 1938, og vi beder Kirkens medlemmer overveje disse ting og omsætte de ord, præsident Clark giver os, i praksis i vort liv.

Edward H. Sørensen. *Henry J. Løjborg.*
Theral R. Nielsen.

Selve vor civilisation er baseret på kyskhed.

Kirken har fra begyndelsen forlangt af sin ungdom, både mænd og kvinder, en eneste standard: absolut afholdenhed, indtil det rette ægteskab har legaliseret og helliget den kønslige forbindelse.

Fra dette er der ingen undtagelse. Jeg gentager nu, hvad jeg har sagt før: mennesket er en biologisk enhed, et dyr, men han er mere end dette: han er et tempel for en udødelig sjæl. Denne sjæl kan blive besmittet af kødet, og besmittelsen kommer, når kyskhedens love tilsidesættes.

Selve vor civilisation er baseret på kyskhed, ægteskabets ukrænkelighed og hjemmets hellighed. Ødelæg disse, og det kristne menneske bliver til et dyr.

For de sidste-dages hellige fortsættes familie-forbindelsen gennem evigheden. Det er den helligste og mest ophøjede menneskelige forbindelse, vi kender. For den kyske unge mand og kvinde, som begynder at bygge et hjem op, er der en tro, en tillid, en usigelig glæde, en guddommelig harmoni, som intet rent menneskeligt forehavende kan bringe. Det rette resultat af en sådan begyndelse på livet er et liv i retfærdighed, som stræber opad mod det evige liv.

Foran den ukyske, som gifter sig, ligger der enten et liv i mistro og mangel på tillid, og som fører til skilsmisseretten, eller et liv med tilfældige seksuelle forbindelser, som ender med elendighed, sygdom og skam.

Udsvævelse har aldrig frembragt noget som helst godt.

Kyskhed er grundlaget for vort liv og for vor civilisation. Hvis et menneske bliver ukysk, vil det gå tilgrunde. Umoralitet har været skyld i, at mægtige nationer i fortiden er gået tilgrunde. Den vil ødelægge de mægtige nationer i nutiden.

Enhver af os, som underviser ungdommen, lige meget i hvilken stilling eller plads, og i hvilken egenskab, må lære de unge mennesker af i dag, at de skal afstå fra ukyskhed.

Præsident J. Reuben Clark jr.

Fortsat artikel:

„Hvem er mormonerne?"

Han (Joseph) henvendte sig til Herren i bøn, Guds kraft hvilede kraftig på ham, og som Jesus helbredte alle de syge, der samledes omkring ham, således helbredte Joseph, Guds profet, alle omkring ham ved denne lejlighed. Han helbredte alle i sit hus og gård; derefter gik han sammen med Sidney Rigdon og flere af de tolv apostle ud mellem de syge, der lå langs med flodbredden, hvor han befalede dem med høj røst og i Jesu Kristi navn at stå op og blive raske, og de blev allesammen helbredt. Da han havde helbredt alle på den østlige side af floden, tog han og hans ledsagere over Mississippi floden i en færgebåd til vestsiden. ...... Det første hus, de gik ind i, var Brigham Youngs. Han lå syg i sengen. Profeten gik ind til ham og helbredte ham, og de kom alle ud sammen.

Da de gik forbi min dør, sagde broder Joseph: „Broder Woodruff, følg mig." Det var de eneste ord, som blev talt af nogen i selskabet fra det øjeblik, de forlod broder Brighams hus, til de gik over torvet og ind i broder Fordhams hus. Broder Fordham havde kæmpet med døden i en timestid, og vi ventede, at hvert minut kunne være hans sidste. Jeg følte Guds ånd, som overvældede hans profet. Da vi kom ind i huset, gik broder Joseph hen til broder Fordham og tog hans højre hånd, idet han holdt sin hat i venstre hånd. Han så, at broder Fordhams øjne var glasagtige, og at han var ude af stand til at tale og var bevidstløs.

Efter at have taget hans hånd så han ind i den døende mands ansigt og sagde: „......Tror du, at Jesus er Kristus?" „Det gør jeg, broder Joseph," lød svaret. Så talte Guds profet med høj røst som med Jehovas majestætiske værdighed: „Elijah, jeg befaler dig i Jesu af Nazareths navn at stå op og blive rask."

Profetens ord var ikke som et menneskes, men som Guds røst. Det syntes mig, at huset rystede i dets grundvold. Elijah Fordham sprang ud af sengen som et menneske, der var blevet oprejst fra de døde. Han fik en sund kulør i ansigtet, og livet viste sig i hver eneste handling. Hans fødder havde været belagt med grødomslag; dem sparkede han af sig, mens indholdet spredtes rundt omkring, så bad han om sit tøj, som han tog på. Han bad dernæst om en skål med brød og mælk, som han spiste. Han tog derpå sit hat på og fulgte med os ud på gaden for at besøge andre syge.

Elijah Fordham levede i 41 år derefter. Disse tildragelser er gået over i Kirkens historie som „en dag af Guds kraft".

Mission til England.

Selv da de stod overfor opgaven at bygge en by, forsømte mormonerne ikke at prædike evangeliet. I løbet af sommeren 1839 forlod syv medlemmer af De tolv Apostles Råd Nauvoo for at rejse til England.

Disse mænd var dygtige missionærer. De prøver, de havde gennemgået, havde styrket deres overbevisning om den sag, som

de havde bundet sig til, og de fik hundreder af omvendte gennem de kraftige vidnesbyrd, de bar.

Wilford Woodruffs arbejde var i særdeleshed en sukces. Medens han prædikede i Hanley i „the Potteries“ distriktet i England, følte han sig tilskyndet til at forlade dette område uden at vide hvorfor. I lydighed mod dette indtryk rejste han til en landlig del af Herefordshire. I en vis John Benbows hjem, der var en velstående landmand, blev han budt hjertelig velkommen. Desuden fik han at vide, at en stor del i den egn havde brudt med deres kirke og havde sluttet sig sammen med det formål at studere skriften og søge sandheden.

Ældste Woodruff blev indbudt til at tale, og andre indbydelser fulgte efter. Organisationen talte seks hundrede, indbefattende mere end en snes prædikanter. Alle disse antog på nær én mormonismen. Før han forlod egnen, var atten hundrede medlemmer blevet omvendt til Kirken gennem hans arbejde.

Ved en konference, der blev afholdt i England i april 1840, blev der truffet afgørelse om at udgive Mormons Bog, en salmebog og et tidsskrift. Det sidstnævnte, der blev kaldt *Millennial Star,* har været udgivet lige siden da, og er det ældste tidsskrift i Kirken.

Orson Hyde foretog en usædvanlig mission i denne periode. Ældste Hyde var øjensynlig en efterkommer af Judas stamme, og efter at profeten var blevet bekendt med ham, udtalte han en velsignelse over ham, i hvilken han sagde: „Til sin tid skal du drage til Jerusalem, dine fædres land og blive vægter for Israels hus; og gennem dig skal den Allerhøjeste udføre et arbejde, som skal berede vejen og i høj grad lette det folks indsamling.“

Han forlod Amerika i januar 1841 og rejste til London, hvor han i nogle måneder arbejdede sammen med andre missionærer. Så tog han til Palæstina. Tidlig en søndag morgen, den 24. oktober 1841, klatrede han op på toppen af Oliebjerget, og der indviede han med bøn og med præstedømmets myndighed Palæstina for jødernes tilbagevenden. Bønnen lyder delvis således:

Fjern derfor, o Herre, i din højtelskede søns Jesu Kristi navn, dette lands goldhed og ufrugtbarhed, og lad kilder af levende vand springe frem til at vande dets tørstige jord. Lad vinranken og oliventræet bære rig frugt og figentræet blomstre og trives ...... Lad flokke og hjorde øges og opfylde bjerge og høje, og lad din store kærlighed besejre og undertrykke dit folks vantro. Tag deres stenhjerte fra dem og giv dem et hjerte af kød og muskler; gid din yndests sol må sprede mørkets kolde tåger, som har kastet en skygge over deres atmosfære ...... Lad konger blive deres fosterfædre og dronninger med moderlig ømhed tørre sorgens tåre af deres øje......

Efter bønnen rejste han en stendynge som et alter og et vidne om det, han havde gjort. Da hans mission var færdig, vendte han tilbage til Nauvoo, hvortil han ankom i december 1842.

En by af sumpene.

I mellemtiden var der sket ting i kolonien i det vestlige Illinois. Hjem, butikker og haver havde rejst sig af det, der havde været Commerces sumpe. Men på grund af den yderste fattigdom, som disse mennesker havde befundet sig i, var deres problemer stærkt forværret. Der var blevet gjort mange forsøg uden resultat på at få erstatning for de tab, de havde lidt i Missouri. Det berømteste af disse var et andragende til De forenede Staters kongres og en samtale mellem Joseph Smith og De forenede Staters præsident, Martin Van Buren.

Der kom ikke noget ud af andragendet, og Mr. Van Buren svarede med en udtalelse, som er blevet berømt i mormon-historien: „Deres sag er retfærdig, men jeg kan intet gøre for Dem. ......Hvis jeg tager mig af Deres sag, vil jeg miste Missouris stemme.“

Missouris guvernør reagerede på dette ved at forlange, at guvernøren i Illinois skulle arrestere og udlevere Joseph Smith og fem af hans medarbejdere som folk, der søgte at undslippe retfærdigheden, endskønt der var gået to år, siden de havde fået lov til at slippe ud af fængslet i Missouri. Illinois-guvernøren fulgte opfordringen, men på en ordre til at fremstille de anholdte i retten, løslod dommer Stephan A. Douglas de anklagede. Den handling forsinkede imidlertid blot missourianerne i udførelsen af deres åbent erkendte hensigter.

Opførelsen af templet.

I samme periode blev der truffet aftale om at bygge et tempel i Nauvoo. Denne hellige bygning skulle forbeholdes særligt forordningsarbejde, indbefattende dåb for de døde.

Den lære, hvorved den, som har mulighed for at blive døbt og benytter sig af den, bliver frelst, medens den, som ikke har muligheden, bliver fordømt, har altid syntes uretfærdig i mange menneskers øjne. Og dog lyder skriften: „Uden nogen bliver født af vand og ånd, kan han ikke komme ind i Guds rige“. Loven er altomfattende. Joseph Smith løste dette spørgsmål med læren om stedfortrædende dåb for de døde, idet han erklærede, at det var en åbenbaring fra Gud. Når den udføres under den rette myndighed, kan dåb modtages af levende stedfortrædere, der handler på de dødes vegne. Denne praksis eksisterede i den oprindelige kirke. Dette bekræftes af Paulus’ ord til korinthierne: „Hvad ville ellers de udrette, som lader sig døbe for de døde? Dersom døde overhovedet ikke oprejses, hvorfor lader de sig da døbe for dem?“

For at skaffe adgang til sådant stedfortrædende arbejde så vel som for andre hellige forordninger, fik profeten gennem åbenbaring befaling til at opføre et tempel. Den 6. april 1841

samledes ti tusind medlemmer af Kirken til grundstensnedlæggelse af denne bygning. Den 8. november var døbefonten færdig, og den 30. oktober 1842 var opførelsen skredet så meget frem, at der kunne holdes møder i nogle af værelserne. Imidlertid var det ikke helt færdigt, førend de fleste af de hellige havde forladt Nauvoo. Bygningen kostede en million dollars, og den betragtedes som den fineste bygning i staten Illinois.

Denne prægtige bygning stod på byens højeste sted, og herfra kunne man se ud over hele landskabet på begge sider af floden. Den blev perlen i Nauvoo, som i sig selv var seværdig i modsætning til de fleste af Amerikas grænsebyer, og som før den blev evakueret, var den største i Illinois.

Mange berømte besøgende kom til Nauvoo i denne periode, hvor der herskede intens aktivitet. I 1843 beskrev en engelsk forfatter mormon-samfundet i en artikel, som vandt vid udbredelse:

Byen er af store dimensioner og anlagt smukt; gaderne er brede og krydser hinanden i rette vinkler, hvad der vil give den endnu mere orden og storslåethed, når den bliver færdig. Byen hæver sig på en blid stigning fra Mississippi, og når man står i nærheden af templet, ser man med forundring på det maleriske sceneri rundt omkring; ved siden af sig har man templet, verdens vidunder; rundt omkring og nedenfor vil man se smukke forretninger, store huse og dejlige villaer, hist og her med forskelligt sceneri ...... Der hersker fred og harmoni i byen. Man ser så godt som aldrig en fuld mand, som man kan se dem i andre byer, ej heller hører man eder og forbandelser; tværtimod, når alt synes at være storm og uvejr ude omkring hvad mormonerne angår, så er alt fred og harmoni hjemme.

Oberst Thomas L. Kane besøgte Nauvoo tre år senere. Hans skildring er i særdeleshed interessant:

Idet jeg sejlede op ad øvre Mississippi om efteråret, medens vandstanden var lav, blev jeg tvunget til at rejse over land forbi omegnen af „the Rapids“ ...... Jeg blev træt af overalt at se smudsige, omstrejfende og dovne kolonister, et land, der var ødelagt, uden at de med deres skødesløse hænder prøvede på at forbedre det. Jeg var ved at komme ned ad det sidste bakkedrag på rejsen, da jeg fik øje på et landskab, der var en herlig kontrast til det, jeg allerede havde set. Halvt indringet af en bøjning af floden lå en by, der funklede i den friske morgensol. Dens lyse, nye boliger, omgivet af kølige, grønne haver lå placeret omkring en statelig bakkekam, som dækkedes af en herlig marmor-bygning, hvis høje fintformede spir strålede i hvidt og guld. Byen syntes at dække flere km; og på den anden side af den lå en smuk egn, markeret af omhyggelige rækker af frugtbare jordbrug. De umiskendelige tegn på flid, foretagsomhed og organiseret velstand overalt gjorde denne scene særlig smuk og slående.

Besøgende, der kom til Nauvoo, fik et stærkt indtryk af den mand, under hvis ledelse denne forunderlige by havde rejst sig af de med sygdomme fyldte sumpe. Profeten var på dette tidspunkt på toppen af sin karriere. Mange af de mennesker, der

kendte ham i denne periode har efterladt beskrivelser af ham. Han var harmonisk bygget, ca. 1,80 m høj på strømpefødder og vejede mellem 90—100 kg. Han havde blå øjne, bølgende hår, klar hud og var næsten skægløs. Han var en mand med stor energi og rank holdning, men var på samme tid venlig.

Efter at have besøgt ham skrev frimurerordenens stormester i staten Illinois følgende:

Med hensyn til religion havde vi vidt forskellige anskuelser, men han syntes at være lige så villig til at give mig lov til at mene og tænke, som jeg ville, og jeg mener, at vi alle burde lade mormonerne gøre det samme. Men i stedet for den uvidende og tyranniske opkomling, forstå da min overraskelse, da jeg fandt, at han var en fornuftig, intelligent mand og samtidig en gentleman.

En af de mest fremragende og fornemme mænd, der aflagde Joseph Smith et besøg i denne periode, var Josiah Quincy, som havde været borgmester i Boston. Om sine indtryk af profeten skrev han senere:

Det er slet ikke usandsynligt, at en eller anden fremtidig lærebog ...... vil indeholde et spørgsmål, der måske vil lyde således: Hvilken historisk amerikaner i det nittende århundrede har udøvet den største indflydelse på sine landsmænds skæbne? Og det er slet ikke umuligt, at svaret til spørgeren vil blive formet således: *Joseph Smith, Mormon-Profeten.*

Født i fattigdom, uden boglig lærdom og dannelse og med det jævneste og mest fordringsløse navn, havde han i en alder af 39 år gjort sig til en magtfaktor på jorden. Af alle de utallige familier Smith har ingen vundet menneskehjerter og formet menneskers liv som denne Joseph.

Sådan var fremmedes reaktion, som kom til Nauvoo og aflagde besøg hos byens mest fremragende borger.

I 1839 havde mormonerne opkøbt jord og land, der var så sumpet, at en hest havde vanskelighed med at træde hen over den. Omkring 1844 havde de på selv samme jord bygget en by, der savnede sin lige i hele det amerikanske grænseområde. Solide murstenshuse, hvoraf nogle stadig bebos, store farme og frugthaver, butikker, skoler og et prægtigt tempel — med tyve tusind indbyggere, samlet ikke alene fra de østlige stater og Canada, men også fra de britiske øer. Dette var Nauvoo — den skønne!

12. kap.

Martyrerne.

Om aftenen den 6. maj 1842 sad forhenværende guvernør Lilburn W. Boggs i sit hjem, da en ukendt angriber affyrede en pistol gennem vinduet og sårede ham alvorligt. Pistolen blev fundet på jorden, men snigmorderen blev ikke pågrebet. En overgang frygtede man for, at Boggs ville dø, men lidt efter lidt kom han sig.

Da han havde spillet en så fremstående rolle ved uddrivelsen af mormonerne fra staten, blev det rygte hurtigt sat i omløb, at de var ansvarlige for ugerningen. Ex-guvernøren udfærdigede uden noget tilsyneladende grundlag for sin handling en erklæring, der anklagede O. P. Rockwell, medlem af kirken, for forbrydelsen. Han udstedte sidenhen en anden erklæring, i hvilken han satte Joseph Smith under tiltale for efterfølgende delagtighed. Missouris guvernør blev så bedt om at anmode Illinois' guvernør om at udlevere Joseph Smith og O. P. Rockwell til en repræsentant for staten Missouri.

Der blev udstedt en arrestordre, og mændene blev anholdt, men blev løsladt efter at være blevet fremstillet i retten. De planer, som Missouri-fjenderne af profeten havde lagt, var gået i vasken, men de skulle ikke krydses så let.

Indre fjender.

I 1840 havde en dr. John C. Bennett forenet sig med Kirken. Han var en begavet mand på mange områder, dygtig og med en god uddannelse, men karakterløs. På grund af de evner, han lagde for dagen, blev der lagt meget ansvar på hans skuldre. Men han blev indviklet i moralske overtrædelser og blev revset af Joseph Smith. Han øvede gengæld ved at forlade Nauvoo og udgive en bog imod Kirken. Så kom han i forbindelse med Kirkens fjender i Missouri, hvor han lagde ved til det ulmende hadets bål. Resultatet af dette var et nyt komplot for at få Joseph Smith arresteret. Men det blev endnu engang ikke til noget.

Der var imidlertid en anden gruppe i Nauvoo, hvis skændige værk skulle have større held med sig. Seks mænd — William og Wilson Law, Frances M. og Chauncey L. Higbee og Charles A. og Robert D. Foster — var blevet sat udenfor Kirkens fællesskab, hvorefter de besluttede sig til at ødelægge profeten.

Foruden disse vanskeligheder var der den politiske situation. Mormonerne stemte på folk, hvis politik de mente ville føre til det bedste, sommetider ét partis kandidater og til andre tider et andet partis. I 1844's valgkampagne til præsidentposten i De forenede Stater styrede de, da de var uenige med de to store partiers politik, en middelkurs ved at opstille Joseph Smith som kandidat til embedet som De forenede Staters præsident med Sidney Rigdon som vice-præsident. Mormon-lederen udstedte en erklæring om sine synspunkter på styre og regeringsform, som tiltrak sig manges opmærksomhed. Bl. a. udtalte han sig for, at regeringen skulle løse slaveproblemet ved at løskøbe negrene for på denne måde at frigøre slaverne og give ejerne erstatning — en politik, der, hvis den var blevet fulgt, sandsynligvis ville have reddet de liv og den ejendom, der gik tabt i

borgerkrigen. Han foreslog yderligere, at fængsler skulle omdannes til skoler, hvor lovovertrædere kunne undervises i nyttige fag og således blive værdifulde medlemmer af samfundet.

For yderligere at gøre det amerikanske folk kendt med profetens synspunkter forlod folk i stort tal Nauvoo for at agitere for hans kandidatur. Det var, medens mange af disse mænd var borte fra Nauvoo, at profetens besværligheder nåede deres højdepunkt.

Den 10. juni 1844 udsendte de seks ovenfor nævnte mænd et ærekrænkende skrift, som de kaldte *The Nauvoo Expositor.* Det vakte megen fortrydelse, fordi det åbenlyst bagtalte fremragende borgere i byen.

Folk var opbragt. For at magte situationen indkaldtes der til byrådsmøde, hvor byrådet afhørte vidner, gennemgik loven om offentlig skandale, gennemlæste frihedsbrevet, der var givet af myndighederne, for at afgrænse deres rettigheder og forpligtelser og erklærede skriftet for en offentlig skandale og beordrede borgmesteren, som Joseph Smith var, til at nedlægge det.

Han udstedte en ordre til fogeden om at „ødelægge trykkeriet, hvor *The Nauvoo Expositor* blev trykt og smide satsen fra ovennævnte trykkeri ud på gaden og brænde alle numre af bladet sammen med injurierende løbesedler, der blev fundet i trykkeriet“. Fogeden udførte ordren og aflagde rapport derom.

Udgiverne benyttede straks dette som et påskud til drastiske aktioner. Joseph Smith og hans broder Hyrum blev arresteret. De blev forhørt og frikendt. Men hadets ild, som man havde pustet til så længe, brød nu ud i lys lue. Rygterne fløj gennem det vestlige Illinois. Profetens fjender henvendte sig til guvernør Thomas Ford med overdrevne beretninger og historier, og guvernøren krævede, at Joseph og Hyrum Smith skulle møde ham i Carthage, hvor følelserne mod brødrene var særlig heftige. Han tilføjede: „Jeg vil garantere alle sådannes sikkerhed, som bliver ført hertil, enten til forhør eller som vidner for de anklagede.“

Dertil svarede Joseph Smith, der var klar over situationens virkelige betydning: „Vi tør ikke komme, selv om Deres Ekscellence lover os beskyttelse. De har på samme tid udtrykt frygt for, at De ikke kan kontrollere pøbelen, i hvilket tilfælde vi er overladt til de nådesløses nåde. Vi vover ikke at komme, thi vort liv vil være i fare, og vi er ikke skyldige i nogen forbrydelse.“

Profeten vidste, hvad han talte om. Skønt han havde været arresteret og frikendt 37 gange, lyder den sidste note den dag i hans dagbog således: „Jeg sagte til Stephen Markham, at hvis Hyrum og jeg nogensinde skulle blive taget igen, ville vi blive massakreret, ellers var jeg ikke en Guds profet.“

Han tænkte på at undslippe vestpå, men nogle af dem, der stod ham nær, rådede ham til at tage til Carthage og underkaste sig forhør. Til sin broder sagde han: „Vi vil blive slagtet." Alligevel tog profeten og en del af hans trosfæller om morgenen den 24. juni 1844 til Carthage. Idet de gjorde et lille ophold i nærheden af templet, kiggede de på den prægtige bygning og så på byen, der kun fem år i forvejen ikke havde været stort andet end sumpland. Til dem, der var med ham, sagde Joseph: „Dette er det yndigste sted og det bedste folk under himlen; kun lidet aner de, hvilke prøver, der venter dem."

Desuden fremsatte han en anden betydningsfuld bemærkning: „Jeg går som et lam til slagtebænken, men jeg er rolig som en sommermorgen; min samvittighed er ren overfor Gud og alle mennesker. Jeg dør uskyldigt, og det skal blive sagt om mig — han blev myrdet med koldt blod."

Da de kom til Carthage, blev de arresteret, anklaget for *forræderi!* Så blev de sat i fængsel på en falsk arrestordre. Da ulovligheden af denne fremgangsmåde blev påpeget, var svaret udførelse af ordren ved tvang af en bevæbnet skare.

Der blev appelleret til guvernør Ford, men han svarede, at „han ikke mente, det var hans pligt at gribe ind, da de var i lovens hænder." Til rettens dommer sagde han: „De har soldaterne til Deres rådighed."

Joseph Smith fik en samtale med guvernøren, som lovede ham, at han ville blive beskyttet mod pøbelen, som da havde samlet sig i Carthage. Endvidere forsikrede guvernøren ham om, at hvis han, guvernøren, tog til Nauvoo for selv at undersøge sagen, som Joseph Smith havde anmodet ham om at gøre, ville han tage profeten med sig.

(Fortsættes).

Hvad Gud hader.

Sædvanligvis tænker vi i kærlige vendinger, når vi tænker på Herren. Gud er kærlighed. Han er personliggørelsen af alle de gode karakteregenskaber, som vi ønsker at bygge op i vort eget liv.

Men skønt Han „er kærlighed", er der ikke desto mindre ting, som Han siges at hade. De omtales som afskyeligheder i hans øjne, og for vor egen skyld bør vi kende Hans stilling til dem.

Nogle af disse ting er nævnt i de ti bud, f. eks. at slå ihjel, at dyrke andre guder, at bedrive hor og at begære. Men en liste, som findes et andet sted i Skriften, fortjener også vor alvorlige og hyppige overvejelse:

„Disse seks stykker hader Herren, og de syv er en vederstyggelighed for Hans sjæl:

Stolte øjne,
en løgnagtig tunge,
hænder, som udgyder den uskyldiges blod,
et hjerte, som optænker uretfærdige tanker,
fødder, som haste med at løbe til det onde,
den, der som falsk vidne taler løgn,

og den, som kommer trætter afsted mellem brødre". (Ordsprog 6:16—19).

Alle disse syv ting opnår kun eet: at bringe sorg hos og til andre mennesker. Foragten i et stolt blik, det onde i en løgnagtig tunge, et hjerte, som med forsæt planlægger ondskab, fødder, som haster med at løbe til det onde, morderen og han, som skaber strid mellem brødre — Gud hader dem alle.

Hvert af disse udtryk er en beskrivelse af en, der skaber sorg, en, som går omkring med onde hensigter, sladrer om halve sandheder eller om usandheder, sværter andres gode navn, skaber mislyd, hvor der skulle herske harmoni, fortæller løgne, og nyder det altsammen. Det særlige ved alt dette er, at de, som gør dette, ikke regnes til de såkaldte onde folk. Det sker ofte, at de, som synes, de er værdige til en hel stråle-glorie, hengiver sig uhæmmet til nogle af disse ting, og de gør det sommetider i retfærdighedens og omvendelsens navn.

Mislyd! Mislyd! Verden er fuld af den. På grund af den er vi på grænsen til en ny verdenskrig; venskaber mellem nabolande ødelægges, hjem sønderskydes, børn bliver gjort forældreløse. På grund af uenighed har mange mistet deres tro på menneskeheden, ja selv deres tro på Gud.

Er det noget under, at Herren hader dem, der sår uenighed? Er det noget under, at Herren fordømmer dem, hvis „fødder haster med at løbe til det onde", dem, hvis hjerter forsætligt udtænker måder at gøre ondt på, endda under påskud af retfærdighed?

Da Frelseren levede på jorden, fordømte Han hyklerne mere end nogen andre.

Er der nogen iblandt os, som sejler under falsk flag og ødelægger andres gode navn og gode arbejde i retfærdighedens navn, eller ødelægger andres gode rygte på grund af personlig fordom? Er der nogen iblandt os, som ønsker at synes englefrom, men som i sine personlige handlinger er lige det modsatte?

Gud er kærlighed. Han lærer os at elske vor næste som os selv. Hvis vi føler, at vi er blevet forurettet, beder Han os vende den anden kind til, hellere end at gøre en anden skade. Hvis vor frakke bliver taget fra os, beder Han os om også at give vor kappe:

Det er ikke HÆVN, Gud beder os søge. Det er TILGIVELSE. Det er ikke hårde følelser, Han tilskynder os at dyrke, det er forståelse og harmoni. Det er ikke bitterhed, det er venlighed.

Når vi ved, at Herren hader stolthed, en løgnagtig tunge, forsætlig planlæggelse af ondskab, løben efter det onde, at bære falsk vidnesbyrd og at skabe uenighed, bør vi fremfor alle andre mennesker undgå disse ting.

Herren elsker de dyder, som Hans elskede Søn lærte os, og har fortalt os, at vi skal følge Ham. Tro, håb og menneskekærlighed, og med øjet fæstet mod Guds herlighed, gør os skikkede til arbejdet.

Fra Deseret News.

Kredslærernes budskab

Den syvende trosartikel.

Vi tror på evangeliets kræfter og gaver, nemlig tungemålsgaven, profeti, åbenbaring, syner, helbredelse, udlæggelse af tungemål o. s. v.

Hvis man læser Mark. 16. kap. 17—18, vil vi finde grundlaget for denne trosartikel. Markus siger os nemlig, at disse tegn skal følge den, som tror; de er med andre ord en følge af vor efterlevelse af det sande evangelium. I den sande Kristi Kirke skal alle disse gaver og kræfter findes og ikke være et enkelt fænomen uden tilsyneladende at have mening eller formål. Alle disse gaver er til for at gavne os på rette tid og sted, alt efter Guds visdom; en del af disse gaver administreres gennem præstedømmets magt. De er ikke givet i den hensigt at være mere eller mindre letkøbte tegn på evangeliets sandhed, men er som allerede nævnt tegn, der skal følge dem, som tror og efterlever evangeliets love og ordinancer. (Se tredie trosartikel).

En del af disse gaver og kræfter kan imiteres af den onde og ofte være meget skuffende eftergjort, derfor skal vi være på vagt, eller rettere, menneskene som helhed burde være på vagt, og ikke lade sig besnære eller forvirre af et enkelt af disse tegn, men huske på, at

alle disse gaver og kræfter skal passe sammen med alt det øvrige, der hører evangeliet til, og være et samlet hele, der indeholder det alt sammen, og ikke, som det ofte er tilfældet, at imitationen af en eller anden af disse gaver er blevet den kerne, hvorom den onde får mennesker til at samles i den tro, at disse tegn er fra Gud. Nu vil nogen sige, ja, men alt godt kommer fra Gud, det står der da skrevet, og det er jo også rigtigt, der er bare det lille MEN ved det, at når en velsignelse, der var bestemt til at gavne menneskene og bringe dem nærmere Gud, bruges af den onde i den hensigt at lede mennesker bort fra Gud ved at forvirre dem, så de forhindres i at tro og modtage det sande evangelium, så er velsignelsen jo blevet til en forbandelse i den ondes hånd, og tjener nu kun den ene og store hensigt, Djævelen har, nemlig at forhindre menneskene i at blive frelst ved at efterleve EVANGELIETS LOVE OG ORDINANCER. Lad os leve således, at disse gaver og kræfter må findes hos os.

Henry Løjborg.

En mands familie er hans kæreste ejendom.

Af præsident *David O. McKay.*

Min tro giver mig en forsikring om, at Gud virkelig er min Fader, og at jeg derfor må have arvet hans udødelighed. Denne forklaring på min oprindelse er et anker for min sjæl midt i de urolige, aldrig hvilende teorier, som er et forsøg på at forklare menneskets oprindelse. Hvad menneskets forudtilværelse angår, fryder jeg mig ved de åbenbarede ord, at mennesket i begyndelsen var hos Faderen.

Min tro betyder en ufejlbarlig vejleder gennem hele den nuværende tilværelse, en endelig løsning på livets forvirrende problemer. Den giver en bestemt hensigt med jordelivet. Den lærer mig, at kun gennem personlige anstrengelser kan man opnå et godt resultat og en sand lykke. Ingen velsignelser bygges på andres gode egenskaber. Enhver må arbejde på sin egen frelse. Livet er en have, i hvilken enhver samler blomster og frugt af den sæd, han selv har sået. En rigelig høst er udelukkende et resultat af et samvittighedsfuldt og forstandigt arbejde.

Evangeliet indbefatter alle de nødvendige betingelser for den fysiske, intellektuelle, moralske og åndelige udvikling af det menneskelige liv. Lydighed mod evangeliet betyder simpelthen overensstemmelse med sundhedens og lykkens love. Det betyder at holde legemet rent og ånden i harmoni med uendeligheden.

Det kæreste eje, en mand har, er hans familie. I den guddommelige forsikring, at familiebåndene kan overskride dødens grænser og kan fortsætte gennem uendelige evigheder, finder jeg den højeste trøst og

inspiration. Når forbindelsen mellem ens kære bærer det hellige præstedømmes besegling, er den lige så evig som kærligheden, lige så evindelig som ånden. En sådan forbindelse er baseret på lærdommen om udødelighed og menneskets evige fremadskriden.

Jesu Kristi Kirke blev oprettet ved Frelserens myndighed og personlige administration, og det sande slægtskabsforhold mellem mennesket og dets skaber blev åbenbaret til Profeten Joseph Smith. Mennesket er i åndelig henseende bogstaveligt efterkommer af Guddommen og kan som sådan, ved lydighed mod livets og tilværelsens love, blive Faderen lig i alle væsentlige karaktertræk og evner.

KIRKEN UDE OMKRING . . .

Mange års lægepraksis har givet mig utallige lejligheder til at studere Visdomsordets levedygtighed, siger dr. George L. Rees. Jo længere jeg studerer og jo mere jeg læser, des mere overbevist er jeg om, at Visdomsordet er en af de største sundheds-love, der nogensinde er blevet udkastet.

—o—

Mrs. Augusta Winters Grant — Præsident Heber J. Grants enke — døde i sit hjem fredag den 1. juni 1951 af et hjerteslag. Søster Grant blev 94 år gammel. Hendes død var afslutningen på en lang og virksom gerning i Kirken og i det borgerlige liv.

—o—

Det Første Præsidentskab har kaldet Arthur Glaus fra Salt Lake City, 61 år gammel, nuværende missionær i den østtyske mission, til at lede denne mission efter Præsident Walter Stovers afløsning. Søster Glaus vil slutte sig til ham om nogle få måneder for at hjælpe ham og de kvindelige organisationer i Kirken.

—o—

Emma Lucy Gates Bowen, barnebarn af Præsident Brigham Young, og enke efter Ældste Albert E. Bowen af De Tolvs Raad, døde den 30. april 1951 i Salt Lake City, Utah.

Hun var stolt af sin afstamning og af sin kirke, og gennem sin lange løbebane med musik- og kirke-virksomhed benyttede hun sig altid af enhver lejlighed til at tjene sit folk.

—o—

Et liv i selvopofrende efterlevelse af troens principper fandt sin afslutning, da Adele Cannon Howells, præsidentinde for primary-organisationerne i Kirken, afgik ved døden lørdag den 14. april 1951. Hun var også præsidentinde for Primary Børne-hospital. Hun tjente Primary organisationerne over hele verden med en stærk og personlig interesse, og var en utrættelig og flittig arbejder.

„Nyt fra hjælpeorganisationerne"

Kvindelig hjælpeforening

Vi vil gerne igen betone vigtigheden af arbejdsmøderne og indstændigt bede Dem om i de tre sommermåneder at anvende de tre af månedens møder udelukkende til *arbejdsmøder*. Den første uge af hver måned bør helliges teologilektie og vidnesbyrdmøde. Vi ansporer præsidentinderne til at planlægge arbejdsmøderne og sørge for, at alle søstre har noget at gøre. Undervis dem, der ikke kender de forskellige måder at sy på, og gør alt muligt for at fremme og fremskynde syningen af velfærdstøj.

„Natten vil komme, da ingen kan arbejde". Denne advarsel blev givet af Herren til Hans disciple. Hvis vi altid husker på dette, vil vi kunne forstå nødvendigheden af at udføre det forlangte arbejde til en fastsat tid. Meget ofte føler vi, at der aldrig synes at være tilstrækkelig tid til de utallige arbejder, der skal udføres, selv om vi havde alle døgnets 24 timer til det. Og dog vokser en moders tilfredshed i forhold til, hvordan hun udvikler sig i sit arbejde, og hvordan hun planlægger det, så at det ikke blot omfatter hende selv og hendes børn, men også det at gøre godt mod andre. Evnen til at arbejde er en velsignelse og et privilegium. Evangeliets plan giver arbejde for hele livet. Vi har alle et arbejde at udføre — et stort arbejde med at opbygge en sikkerhed for os selv og for vore medlemmer ved at understøtte hinanden i det store velfærdsarbejde og altid huske, at mennesket får glæde ved at udføre et retfærdigt arbejde.

Vi ønsker at takke enhver for deres vidunderlige hjælp og samtidig give en speciel tak til Herning, hvorfra vi citerer en del af deres sidste månedsrapport over det uegennyttige arbejde med velfærdsplanen, der udføres på deres arbejdsmøder.

Herning skriver: „Vi har fået en del af de første ting til missionen færdig og har afsendt følgende til:

Esbjerg distrikt:	Pigeundertrøjer nr. 4	12	stk.
	pigebenklæder nr. 14	12	„
	" nr. 8	12	„
	dametrusser nr. 1	12	„
	babytrøjer	12	„
	ialt......	60	stk.

Aalborg distrikt:	Pigeundertrøjer nr. 4	12 stk.
	pigebenklæder nr. 14	12 „
	“ nr. 8	12 „
	dametrusser nr. 2	12 „
	babytrøjer	12 „
	ialt......	60 stk.

Babytrøjer, babyskjorter o. l. syr vi af resterne, der går fra, når vi skærer undertøjet.“

Kvindelig hjælpeforenings hovedbestyrelse.

Genealogisk forening

Noget af det første, vor Kirkes pionerer gjorde, efter at de var kommet til Saltsødalen, var at bygge et tempel. Dette tempel, som blev opført i det nordvestlige hjørne af tempelpladsen, kalde de „Beseglingshuset“, og i denne bygning udførtes de samme hellige ordinancer, som i dag bliver udført i Salt Lake templet og i vore andre templer. Denne bygning blev indviet til at være et Herrens hus, og det var lige så helligt, som vore templer af i dag er, lige så helligt som den helligdom eller det tempel, som Moses byggede, og som af Israels børn blev båret omkring under deres rejser i ørkenen. Thi på Moses' tid befalede Herren dem at bygge et hus til Hans navns ære, og denne bygning var det tempel, som blev benyttet til udførelsen af ordinancerne, indtil Salomons tempel blev bygget. „Ansvaret for udførelsen af disse ordinancer hviler i vore dage på medlemmerne af vor Kirke. Vi har et meget stort ansvar, og jeg ønsker at fortælle Dem noget, som samtidig vil rette en misforståelse, som i udstrakt grad findes blandt de mennesker, som udfører tempelarbejde. Der blev *ikke* udført nogen ordinancer for de døde — ingen dåb for de døde — i Salomons tempel!“ Der blev ikke udført nogen ordinancer for de døde før efter Kristi opstandelse. Det var først efter, Kristus havde været i åndeverdenen og prædiket evangeliet for de døde, at ordinancerne for de døde tog deres begyndelse i templet, idet de døde først skulle have anledning til at høre evangeliet, opnå en tro og omvende sig, før der kunne udføres nogen ordinancer for dem. Det var Jesus Kristus, der åbnede døren til himmeriges rige for de døde!

(Efter præsident Joseph Fielding Smiths „Latterday Temple Work“ i „Utah Genealogical and Historical Magazine“, okt. 1940.)

Genealogisk forenings hovedbestyrelse.

Primary

Aalborg Primary skriver: „Vi har haft en god tid her i Primary, Aalborg gren. I hver klasse har børnene udført et lille arbejde.

Stifinderdrengene har lært om trosartiklerne og lært at bede en lille bøn selv; de har lært at være gode kammerater og været på tur med lærerne, hvor de har lært om naturen.

Lærkerne har været meget interesseret i deres arbejde med deres samlebog, og de har haft strikkearbejde af forskellig art. Også de har haft deres eget lille program at udføre. De har fået deres lektie og trosartiklerne gennemgået, og ligeledes har de lært at bede en lille bøn.

Solskinsbørnene har haft deres lille lektie fra lektieheftet, og vi har lært dem små sange, de har øvet sig i at stå frem og sige et lille vers, synge en lille sang, og vi har prøvet at lære dem at bede deres egen lille bøn. Børnene har været meget glade for tegningerne, som er blevet os tilsendt, og de har syet små kort, og vi har haft en enkelt legedag ind imellem.

Primary Aalborg gren.

Vi her i bestyrelsen for Primary har lært, at det er nødvendigt at arbejde sammen i enighed og venskab. Vi har følt et stort ansvar for de børn, som er blevet sendt til Primary. Vi har forsøgt at lære dem Jesu Kristi Evangelium at kende, og vi håber, at børnene har lært lidt hos os gennem vinteren. Vi har alle været glade for arbejdet med børnene, der til enhver tid har været ivrige til at tage del på programmet og i deres aktiviteter.

Med hilsen
Funktionærerne i Primary,
Aalborg Gren"

Vi takker Aalborg Grens Primary for det vidunderlige arbejde, de har udført gennem det forløbne år.

Primary hovedbestyrelse.

Søndagsskolen

Da Jesus var her på jorden, forlangte Han af dem, der fulgte Ham, lydighed mod Hans befalinger. Og da Han var streng i sine krav, idet Han forlangte, at menneskene skulle opgive deres egenkærlighed og følge Ham, var der mange, der blev fornærmede, og Skriften siger: „Fra den tid gik mange af Hans disciple tilbage, og vandrede ikke mere med Ham.“

Herren fortolker kærlighed til Ham som et udtryk for opfyldelse af og lydighed mod Hans befalinger: „Dersom I elsker mig, da holder mine befalinger“. Og ligeledes: „Den, som har mine befalinger og holder dem, han er den, som elsker mig“. Det betyder lydighed. Og til dem, som bekender sig til Ham, men ikke tjener Ham, siger Han: „Den, som ikke elsker mig, holder ikke mine ord — om nogen elsker mig, vil han holde mit ord.“ (Johs. 14: 15, 21, 24, 23).

I vore tider har Herren befalet, at vi skal tjene Ham af hele vort hjerte, sjæl, sind og styrke. Altid har Herren lært os, at vi skal være aktive i Hans rige, ikke passive medlemmer.

Vi er alle tjenere i Herrens hus. Han venter af os, at vi skal arbejde, hvis vi skal beholde vor stilling der. Trosbekendelse er ikke nok. Hvis Kirken betyder alt for os, bør vi lægge hele vort hjerte i arbejdet. Vi siger måske, at den betyder mere end livet selv, men vi kan kun vise det, hvis vi giver vort liv — hver dag i vort liv — til dens tjeneste.

Må Herren velsigne Dem for Deres retfærdige arbejde.

Søndagsskolens hovedbestyrelse.

Ungdomsforeningen

Valgsproget for 1951—52:

Josva 24: 15, Vælg i dag, hvem I vil tjene . . . men jeg og mit hus vi vil tjene Herren.

Menneskets fri vilje blev oprettet i himlen, før denne jords grundvold blev lagt. Dette har vi bevis for, da Satans frelsningsplan blev forkastet af Herren, fordi den ville borttage menneskets handlefrihed. Vi er sat på denne jord, for at vi kan vandre i tro. Det er givet os at kende godt fra ondt, men det er os selv, som må gøre valget. Vi har vor handlefrihed.

Der siges, at vi skal vælge *i dag,* og det er mere betydningsfuldt nu end nogensinde. Vi må vælge idag, hvem vi vil tjene; i morgen vil det måske være for sent. Verden har aldrig været i en sådan ugudelig tilstand, som den er i dag. Lad os søge Gud, mens han kan findes. Lad os og hele vort hus tjene Gud med hele vort hjerte, sjæl og sind, således at vi kan stå ulastelige på dommens dag.

Ungdomsforeningens hovedbestyrelse.

Ungdomsstævnet i Salt Lake City.

Hvert år i juni måned afholder Kirken sit årlige ungdomsstævne i Salt Lake City. Repræsentanter fra Kirken overalt i verden er tilstede for at deltage i dets aktiviteter og modtage instruktioner for næste års arbejde og program.

Højdepunktet i dette års stævne var den „Skuespil-aften", som blev afholdt torsdag aften den 14. juni. Tre store grupper skuespillere viste to „Road show acts" og skuespil som „Men of Galilee", „How long is forever" og „The skeptical tree" blev opført. Skuespil-aftenen var en strålende oplevelse, og de to „Road show acts" og skuespillene spandt tilhørerne ind i den fortryllende stemning, som enhver sidstedages hellig nyder.

Tredive tusind henrevne tilskuere brød ud i et begejstret „Aah", da projektørerne på universitetets stadion blev rettet mod 4000 dansere i skønne dragter, da „Danse-Festlighederne" begyndte fredag aften. Som altid var det et oplivende element i det fælles ungdomsstævne, da 1951-festlighederne gjorde brug af snesevis af ledere og hundreder af dansere — de bedste i Kirken. Præcis som et urværk fulgte den ene rutine-dans efter den anden, og den ene efter den anden tog helt vejret fra publikum. Smukke var også de originale formations-danse, som blev vist med næsten professionel dygtighed af dansere fra mange forskellige dele af Kirken.

Danse-festen var med alle dens fremvisninger af talenter og gaver en af de vidunderligste oplevelser ved ungdomsstævnet.

Lørdagens inspirerende musik-fest gav 1600 yndige unge piger og smukke unge mænd en lejlighed til at synge i det historiske tabernakel under ledelse af nogle af de dygtigste unge musikere i Kirken. Den gav også 10,000 tilhørere lejlighed til at nyde aftenen i fuldt mål. Desuden var det en stor inspiration for både sangere og tilhørere at høre ældste Mark E. Petersens formanende tale: „Sønner må få held med sig, hvor fædrene ikke fik det".

Om dagen blev der af General-bestyrelsens ledere i forskellige møder givet instruktioner for de forskellige afdelinger indenfor ungdomsforeningen. Det nye studie-kursus, såvelsom læse-studiet og det nye valgsprog for 1951—52 blev præsenteret.

Musikken ved søndagens møder blev udført af grupper af unge mennesker fra forskellige egne i Kirken og af tabernakel-koret, og talerne blev holdt af general-autoriteterne og ungdomsforenings-ledere. Nedenstående er nogle få uddrag af de forskellige taler:

Ældste Mark E. Petersen: Har De mod til at tro, at Jesus Kristus er Guds søn? Og at han som verdens forløser gav os en bestemt leveregel, som er udformet i hans bud, og at han oprettede en kirke-organisation, gennem hvilken han venter, at vi skal følge denne leveregel? Læs om dette i Bibelen .... Har De mod til at tro, at tro uden ger-

ninger er død og at kun de, som holder hans befalinger, virkelig elsker Herren? De må arbejde for Jesu Kristi Evangelium, De må efterleve det, antage dets lærdomme i Deres daglige liv, og dertil behøves viljestyrke. Kun gennem lydighed kan vi få hans velsignelser .... Hvis vi vil have himlens velsignelser, må vi være rene i vor moral. Umoralskhed er vederstyggelig i Herrens øjne og er en af de første grunde til striden i verden ....

Ældste Harold B. Lee: „M står som symbol for *M*ennesket i Herrens øjne og også i djævelens øjne“. Med stort eftertryk udtalte Harold B. Lee af De Tolvs Råd disse ord, da han talte ved Master M-Mænds frokosten og indskærpede de unge at holde fast ved Kirkens standarder. Det M, han hentydede til, var „M“ i titlen M-Mænd.

Præsident Stephen L. Richards: Vi har allerede hørt to gode prædikener, mine kære brødre og søstre, gennem tabernakel-koret, “Morgenen bryder frem, skyggerne flyr, Zions banner er foldet ud. En strålende dag bryder frem i verden“. „Han, som har rene hænder og et rent hjerte ....“. Disse to emner fortjener vor dybeste overvejelse .... I repræsenterer en af de største organisationer i Kirken. I er vokset op for at opfylde et vidunderligt formål i Kirkens aktiviteter og velfærd. Selve navnet indeholder et dybt symbol — Gensidig Uddannelse. Uddannelse er livets lov, og gensidighed er samhørighedens lov. Så der var i sandhed inspiration i valget af det navn, som I har båret frem i det store arbejde, I har udført igennem årene. Jeg antager, at størsteparten af forsamlingen nu til morgen udgøres af funktionærer og lærere i ungdomsforeningen. Jeg vil gerne overfor Dem alle udtale en påskønnelse fra Kirkens Første Præsidentskab for Deres vidunderlige arbejde .... Det er et stort ansvar at lede ungdommen. I de tidlige år er den uddannende proces langt mere aktiv, langt mere dybtgående og holdbar end i de senere år. Nogle af os kan måske i vore senere år have større mængder af kundskaber, men tilegnelsen af kundskaber er i stort mål knyttet til de yngre år, og at vejlede ungdommen i den vigtige udvikling af dens liv er en af de største og helligste opgaver, vort folk kan få. Vor Kirke er en kirke af lærere. Fremgangsmåden er for størstedelen baseret på undervisning. Vort missionærarbejde, som var en af de første kaldelser i Kirken, er bygget på instruktion. Vi har et budskab. Vi er sendt ud i verden for at undervise om dette budskab. Vi giver til alle mennesker, som vil lytte dertil, så godt vi kan, en forklaring på de høje principper, og de vidunderlige lektier for livet, og de store velsignelser, der kan opnås. Vi lærer folket i verden om gengivelsen af vor Herres Evangelium, og vi underviser dem om de begreber, som kom med denne gengivelse .... Gud velsigne os alle med et vidnesbyrd om sandheden. Må hans ånd være med alle Dem, som tjener ungdommens sag, og at ungdommen gennem Dem må vokse op som en stor generation af storsindede, rene og kyske unge mænd og unge kvinder, som kan overtage dette

mægtige værk, når nogle af vi ældre må forlade det, beder jeg om i Jesu Kristi navn, Amen.

Præsident J. Reuben Clark jr.: „Sælg ikke din førstefødselsret for en skål linser“ .... Når jeg går ud i den nedgående sol, som en dag vil gå ned for mig her på jorden, ved jeg, at jeg skal gå fra den nedgående sol til en opgående sol, som aldrig vil gå ned. Jeg ved, at jeg skal gå ind i livet herefter for at slutte mig til mine kære og leve sammen med dem i så megen lyksalighed og lykke, som jeg har gjort mig fortjent til. Jeg har haft et langt liv. Jeg måtte stå på egne ben, da jeg var 19 år gammel. Jeg var ikke færdig med min uddannelse, før jeg var 35. Det er en lang tid, men jeg siger indtrængende til I unge mennesker, at I skal ikke blive mismodige, fordi I ikke kan tjene jeres brød, når I er 24 eller 25 år.

Medens jeg har klatret op ad den lange vej, har hver dag og hver time velsignet mig med arbejde. Der har ikke været nogen tid til lediggang. Der kan ikke komme nogen større velsignelse til unge mennesker end det, at I er nødt til at arbejde for at kunne eksistere og gå fremad. Hvilken velsignelse er arbejde! Milton har sagt, at det er det, der adskiller mennesket fra dyrene. .... I unge mennesker: sælg ikke jeres førstefødselsret! Ombyt ikke de fordele, som I har efter jeres fremragende afstamning, for en ret linser, en times dårlige fornøjelser, eller endnu værre, en times syndefulde fornøjelser, tilfredsstillelsen af jeres kødelige lyster......

En anden ting er førsteretten til Guds Præstedømme, til hvilket I er berettiget, og som I vil få, hvis I vil leve for det. Jeg ønsker at henlede jeres opmærksomhed på den kendsgerning, at Guds åbenbaringer gør det klart, at ikke alle hans børn, som lever på jorden, er berettiget til præstedømmet endnu. Vore profeter har sagt, at i den rette tid vil de få det, men ikke nu. Bland ikke jert blod med dem, som ikke kan modtage præstedømmet og således forspilde denne førsteret for jeres børn ....

Endnu en ting: vor generations skødesynd er ukyskhed. Jeres dyd er mere værd end jeres liv. Pas derfor på, unge mænd og kvinder, at bevare jeres dyd, selv om I mister jeres liv. Rør ikke ved synden. „Led os ikke i fristelse,“ hedder det i Fadervor. Tillad ikke jer selv at blive ledet i fristelse. Opdrag jer selv sømmeligt og tag godt vare, særlig I unge mænd, på kvindens ukrænkelighed. Besmit den ikke ..

Lad os ikke spøge med vor førstefødselsret. Lad os ikke spøge med vore velsignelser. Lad os ikke spøge med vor afstamning. Jeg siger dette til Dem efter et langt livs overvejelser. Jeg ved, jeg siger sandheden.

Må Gud være med Dem, opbygge Dem, give Dem styrke, forøge Deres vidnesbyrd, og spøg ikke med synden. „Undgå, at det onde opstår“, siger en eller anden. Jeg er overbevist om, at de, der holder præstedømmet, og søstrene ligeledes, er beskyttet i denne Kirke. Hvis

de, der holder præstedømmet, vil opføre sig sømmeligt og holde sig fra synden, fra dens nærværelse og fra dens udkanter, vil synden ikke komme til dem.

Gud velsigne Dem, velsigne Deres lærere, Deres funktionærer, og give Dem den inspiration og den visdom, som De behøver, og sit sinds åbenbarelse og sin vilje angående Deres egne pligter og ansvar, og det vil Han sikkert give Dem. Må disse ting komme til Dem, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn, Amen.

Ældste Ezra Taft Benson: Ungdomsforeningen må drives frem ved en kraftig beslutsomhed. Dette program kom til verden under præstedømmets ledelse. Det er ansvarligt overfor præstedømmet; det ledes af præstedømmet; det er en hjælpeorganisation til præstedømmet. Det er en del af Kirkens fuldstændige program; det er ikke et frivilligt program; det er ikke noget, som vi måske kan antage i wardet eller staven eller lægge til side, hvis vi vil.

Når en mand bliver biskop eller stavspræsident, påtager han sig den pligt at sørge for, at ungdomsforeningen virker i hans ward eller stav, fordi dens program er ledet af Guds præstedømme og er blevet oprettet og bliver kontrolleret af denne autoritet.

Med dette kendskab og denne forståelse bør vi være positive i vor indstilling til den. Ungdmsforeningens ledere bør gøre sig kraftige anstrengelser for at sørge for, at dens program når ud til hver dreng og pige i hvert ward og hver stav og i alle missioner overalt i Kirken.

Der bør ikke være nogen undskyldning, men med ydmyghed og tro bør man tage en kraftig beslutning om på en positiv måde at drive ungdomsforeningen fremad.

Jeg gratulerer Dem af hele mit hjerte til det, De allerede har udført. Jeg gratulerer Dem til de anledninger, De har til at være ledere af ungdomsforeningen, og til det store program for ungdommen.

Men jeg vil gerne advare Dem angående en ting. Vi har opnået et stort resultat. Der er blevet skrevet om Deres program i nationale tidsskrifter. Ledere over hele Amerika henviser til det program for ungdommen, som findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg er gentagne gange blevet spurgt om vort ungdomsprogram, men jeg håber, at vi altid vil huske, at vor succes er vor største fare.

Jeg håber, at vi ikke vil falde i snarerne og i de fristelser, som er omtalt af nogle af de gamle profeter: .... „Og andre vil han berolige, og bringe dem til ro i en sanselig sikkerhed, så at de siger: Alt er vel i Zion; ja, Zion trives, alt er vel —og således vil djævelen narre deres sjæle og lede dem lige ned i helvede.“ ....

Ungdomsstævnet i København 29.—30. juni og 1. juli.

Den strålende optakt til stævnet var Guld- og grønt bal, der blev afholdt fredag den 29. juni i Kirkens lille sal, som var smukt pyntet, og hvor 263 festklædte deltagere fra hele missionen samledes.

Et missionærorkester leverede den glimrende musik og bidrog til den gode stemning. I en pause fik vi en ballet-solo af Arabella Salin og en opvisning i moderne dans af broder og søster Svend Svendsen fra Odense. Begge dele gjorde stor lykke. Aftenens clou var kaaringen af dronningen, og dette foregik ved lodtrækning mellem de 7 kandidater fra hele missionen: Lizzie Due, Aalborg — Inge Christiansen,

Missionens „Guld- og grønt"-dronning for 1951.

Odense — Anna Kovaltsenko, Herning — Ellen Minke, Aarhus — Lilly Jensen, Esbjerg — Henny Holmegaard, København, og Jytte Andersen, Horsens. Den heldige blev Ellen Minke, Aarhus, som under stort bifald blev kronet af Missionspræsident Edward H. Sørensen, hvorefter alle de syv dronningekandidater og deres kavallerer dansede en æresdans.

Derefter fortsattes dansen, indtil vi alle gik hver til sit efter at have tilbragt en dejlig og uforglemmelig aften.

Hele lørdagen blev tilbragt med instruktionsmøder. Kl. 9,30 indledtes med et fælles møde, hvor nødvendigheden af samarbejde mellem funktionærer og lærere blev diskuteret. Kl. 10.15 afholdtes særlige møder for funktionærer i Senior-klassen, Bikubepiger og spejdere; speciel musik udførtes af Mia Maids fra København. Kl. 11,15 var atter et fælles møde, hvor der demonstreredes og undervistes i brugen

af musik i ungdomsforeningen, og den nye ungdomsforenings-sangbog, som netop er blevet fuldført og vil være til stor hjælp og glæde i ungdomsforeningen, blev præsenteret.

Derefter var der frokostpause fra kl. 12 til 13, hvor der kunne købes frokostpakker, som blev nydt af alle.

Kl. 13 fortsattes med et fælles møde med demonstration af det normale åbningsprogram ved et ungdomsmøde. Umiddelbart efter blev der holdt særskilte møder for funktionærer for Mia Maids, M-Mænd og Gleanerpiger. De nye lektiehefter for alle de forskellige afdelinger indenfor ungdomsforeningen blev præsenteret og overrakt til hver enkelt funktionær.

Vi føler, at alle de tilstedeværende rejste hjem til deres grene med en bedre forståelse af ungdomsforenings-arbejdet og en dybere påskønnelse af den lejlighed, de har til at arbejde i ungdomsforeningen.

Om aftenen fortsattes med skuespil og musikaften. Der opførtes ikke mindre end tre skuespil. Aalborg gren viste „Elsk din næste!", bygget over en virkelig begivenhed i den danske mission omkring århundredskiftet. Dernæst så vi „Kakkelovnen", spillet med lune og humør af medlemmer fra Esbjerg. Til sidst fremførte København Kaj Munks „De Herrer Dommere", som aldrig har været opført offentligt i Danmark, men har været fremført i den svenske radio. Alle de tre skuespil viste, med hvilken iver og interesse de unge skuespillere var gået til deres opgaver. I pauserne mellem skuespillene hørte vi en sang af medlemmer fra Aarhus gren, trompetsolo af ældste Gilbert Stevenson, en sangsolo af str. Inger Pedersen, København, missionærkvartet ved ældsterne Keith Higgenson, Milton Larsen, Orval Skousen og Gilbert Stevenson, en duet ved fru Salin og ældste Orval Skousen, en sangsolo ved fru Salin, sang af Aalborg grens gleanerpiger og en klaversolo ved ældste Richard Parker. Aftenen var en strålende demonstration af de mange forskelligartede talenter, der findes og udvikles indenfor ungdomsforeningerne. Tilstede 270.

Søndag formiddag fortsattes stævnet med et vidnesbyrdmøde. Først sang str. Rita Rasmussen og str. Jytte Ramussen, begge fra Vejle, en duet, „Herre vi samles", hvorefter str. Tove Knudsen, Odense, holdt en personlig og inspirerende tale „Bønnens magt til opnåelse af et vidnesbyrd". Vi hørte så en duet „Mit vidnesbyrd" ved str. Christensen og str. Lissy Joan Arp fra Frederikshavn, hvorefter søskende fik lejlighed til at bære deres vidnesbyrd. Ialt 43 unge tolkede deres følelser i gribende ord og toner, og der var en vidunderlig ånd tilstede under dette møde. Tilstede 234.

Konferencen sluttede med mødet søndag aften. Emnet for mødet var det nye valgsprog, som blev præsenteret ved str. Anna Kovaltsenko, Herning, og lyder: Josva 24: 15: „Vælg i dag, hvem I vil tjene .... men jeg og mit hus vi vil tjene Herren!" Derefter var der korlæsning af skriftsteder fra I. Nephi 3. kap., ved fem søstre fra København. Jens Peder Sørensen, Randers, Walter Hansen, Slagelse,

og Erik Jensen, København, talte over det nye valgsprog. Imellem talerne hørte vi en sang ved Aalborg grens gleanerpiger og en sangsolo ved str. Carla Christensen, Aarhus. Missionspræsident Edward H. Sørensen formanede ungdommen til at holde sig ren og uberørt og til altid at holde Guds bud og befalinger. 1. rådgiver i ungdomsforeningernes hovedbestyrelse, missionær søster Ruth Hansen, som blev afløst og skal rejse hjem, takkede for den tid, hun har tilbragt i Danmark, hvorefter 1. rådgiver i Missionspræsidentskabet, præsident Henry Løjborg, som også snart rejser til Zion, fik lejlighed til at sige nogle ord. Til slut fik vi en hilsen fra den svenske missionspræsident Clarence F. Johnson, som sammen med sin hustru, sin datter og sin rådgiver havde overværet hele konferencen. Tilstede 279.

Alle konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Edward H. Sørensen og under ledelse af ungdomsforeningernes hovedbestyrelse: Ældste Alma Andersen, str. Ruth Hansen og ældste Myles C. Jones. *M. K.*

Fra missionsmarken

DÅB

KØBENHAVN:

1. juli:

Anine Kathrine Rasmussen, døbt af ældste Myles C. Jones, håndspålæggelse af ældste Alma D. Andersen.

8. juli:

Karen Stine Jensen Gøthgen, døbt af ældste Dan R. Olsen, håndspålæggelse af Missionspræsident Edward H. Sørensen.

AALBORG:

23. juni:

Inger Marie Jacobsen Fischer, døbt af ældste Kay L. Jensen, håndspålæggelse af ældste Val J. Hancock.

Marie Godine P .K. Jensen Gerlach, døbt af ældste Thorvald Therkildsen, håndspålæggelse af ældste Val J. Hancock.

Elisa Mariane Jørgensen, døbt af ældste Thorvald Therkildsen, håndspålæggelse af ældste Verner H. Andersen.

HJØRRING:

23. juni:

Erik Nielsen, døbt af ældste Vincent A. Birch, håndspålæggelse af ældste Clifford Jay Kindred.

HORSENS:

9. juni:

Ellen Andreasen, døbt af ældste Boyd G. Pett, håndspålæggelse af ældste Jens C. Hansen.

Tove Birgit Leed, døbt af ældste Jens C. Hansen, håndspålæggelse af ældste Boyd G. Pett.

Inge Maria Sørensen, døbt af ældste Ted James Mortensen, håndspålæggelse af ældste Jens C. Hansen.

FREDERICIA:

8. april:

Inge Margrethe Andersen, døbt

af ældste Scott LeRoy Middaugh, håndspålæggelse af ældste Gaylon Jørgensen.

ODENSE:

1. juli:

Karoline Johanne Carlsen, døbt af ældste James O. Mason, håndspålæggelse af ældste Clifford May.

Karl Alfred Møller Carlsen, døbt af ældste James O. Mason, håndspålæggelse af samme.

Tove Johanne Kirstine Møller Carlsen, døbt af ældste James O. Mason, håndspålæggelse af ældste Richard Parker.

Niels Holger Raunholt, døbt af ældste Gilbert Stevensen, håndspålæggelse af samme.

Edith Camilla Raunholt, døbt af ældste Gilbert Stevensen, håndspålæggelse af ældste James O. Mason.

Vivi Raunholt, døbt af ældste Gilbert Stevensen, håndspålæggelse af samme.

Hanne Raunholt, døbt af ældste Gilbert Stevensen, håndspålæggelsen af ældste Theral R. Nielsen.

Ragna Lindegaard Knudsen, døbt af ældste James O. Mason, håndspålæggelse af missionspræsident Edward H. Sørensen.

Vi ønsker de nye søskende hjertelig til lykke og velkommen i Kirken.

Velsignelser:

Aalborg: 8. april: Marinus P. Madsen og Maren Søndergaard Madsens søn Jens Birger Madsen velsignet af ældste Vincent A. Birch.

7. maj: Børge Conrad Klitgaard og Erna Johanne Nielsen Klitgaards søn Preben Klitgaard velsignet af ældste Thorvald Therkildsen.

Silkeborg: 1. juli: Abildrup K. Bruun og Astrid Nielsen Bruuns søn Allan Bruun velsignet af ældste Roy Gibson.

Ordinationer:

Aarhus: 30. april: Finn Ahrendt Thomsen ordineret til præst af ældste Rulon N. Jørgensen.

Randers: 4. juni: Rasmus Anton Lundgaard Jensen ordineret til diakon af ældste Alex Nielsen.

Aalborg: 13. maj: Jørgen Aleksander Philman Mogensen ordineret til lærer af ældste Henry J. Løjborg.

23. maj: Anton Andersen Falden ordineret til lærer af ældste Val J. Hancock.

Emigrationer:

København: 25. juni: Niels Peter Kristian Nielsen og Martha Marie Caroline Nielsen emigrerede til Ogden, Utah.

Silkeborg: 30. maj: Leo Verner Langbalk Jensen emigrerede til Salt Lake City, Utah.

Randers: 7. maj: Grethe Hyllested Jensen emigrerede til Pocatello, Idaho.

12. juni: Inge Grete Ruth Andersen emigrerede til Pocatello, Idaho.

21. juni: Christian Frederik Michael Johansen, Asta Kirstine Johansen, Helmer Egeberg Johansen og Sonja Egeberg Johansen emigrerede til Richfield, Utah.

Aalborg: Jens Christian Thorndahl Dietz, Meta Marie Larsen Dietz, Sonja Merete Dietz og Orson Henning Dietz emigrerede i januar 1951 til Utah.

4. januar: Viola Larsen og Konny Manna Larsen emigrerede til Provo, Utah.

13. maj: Jørgen Aleksander Philman Mogensen, Anna Regine Mogensen, Edna Philman Mogensen og Vainø Philman Mogensen emigrerede til Quebec, Canada.

Dødsfald:

Aarhus: Den 30. juni døde søster Dorthea Nielsen, 77 år gammel. Æret være søster Nielsens minde!

Missionærforflyttelser:

18. juni: Clyde J. Cooley fra Løgstør til Kolding.
Darrell W. Bickmore fra Aalborg til Aarhus.
Val Gene Day fra Aarhus til Horsens.
Gorden L. Andersen fra Horsens til Aalborg.
Delbert Seamons fra Kolding til Løgstør.
5. juli: Herbert Rasmussen fra Odense til Sønderborg.
Richard W. Goldsberry fra Svendborg til Odense.
Stanley Gudmundsen fra Svendborg til Randers.
Howard C. Petersen fra Aalborg til Frederikshavn.
16. juli: Jarvis Andersen fra Aalborg til Viborg.
H. Mervin James fra Viborg til Odense.

Missionærankomster:

Den 19. juni ankom William M. Hansen, beskikket til at arbejde i København, Johan M. Petersen, beskikket til at arbejde i København, Nola Beus Johnston, beskikket til at arbejde i Esbjerg, Phyllis Marie Aagaard, beskikket til at arbejde i København.

Missionærafløsninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

2. juli: Ruth Hansen efter sidst at have arbejdet i København.

Oliver C. Ostegar og Ruth M. Ostegar efter sidst at have arbejdet i København.

5. juli: Dan W. Andersen efter sidst at have arbejdet i Sønderborg.
Lynn A. Swensen efter sidst at have arbejdet i Frederikshavn.
10. juli: Hobert L. Stay efter sidst at have arbejdet i Aalborg.
Blaine H. LeCheminant efter sidst at have arbejdet i Esbjerg.
16. juli: Wayne L. Ellingson efter sidst at have arbejdet i Randers.
Herschel N. Pedersen efter sidst at have arbejdet i Odense.